

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Assertiones Philosophicæ Fusius Deductæ Philosophiæ
Peripateticæ communioris Epitomen exhibentes**

Leuren, Peter

Coloniae Agrippinae, 1681

xviii [i.e. vii]. Non est materia pura potentia logica, aut pura potentia passiva physica, excludens omnem potentiam activam physicam.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-71607](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-71607)

tivo Dei non egeret, cum non subtrahatur illi hac ratione ulla causa naturalis. Ad hæc materia non est essentialiter actu comparata, aut dicit respectum transcendentalem ad formas ut sibi actu inexistentes. Neque cessat in hoc casu finis adæquatus materiæ, sed tantum inadæquatus, etsi primarius, nimirum recipere formas. Neque esse substantiale essentialiter includit formam, sicut esse accidentale, quod est ipsa forma; neque aliunde est ulla implicancia peculiaris, qualis esset in eo, si spoliaretur materia omni forma accidentali & consequenter sua etiam duratione & ubicatione. Et subsistunt hæc adhuc, etsi Thomistis detur, materiam naturaliter existere existentiam formæ; posset enim materia adhuc aliunde supernaturaliter habere suam existentiam; sicut de facto secundum illos corpus Christi (quod naturaliter deberet existere existentiam animæ) existit existentiam Personæ divinæ.

VII. Materia prima non est potentia pura logica (quæ est mera non repugnantia ad existendum, connotans in obliquo negationem actualis existentiae) nullum includens actum

entitativum, ut patet. Neque est pura potentia metaphysica, id est, merus gradus genericus nullum includens actum metaphysicum id est, differentiam metaphysicam. Neque est ita pura potentia passiva physica, ut excludat omnem potentiam activam physicam; ad minimum enim est emanativa suarum proprietatum; sed est potentia pura passiva physica nullum includens actum physicum seu formam. Potentia autem hæc passiva remota, seu receptiva formarum, non est accidens aut proprietas materiæ superaddita; sed ipsa materiæ entitas; est siquidem illud, per quod materia concurrens tanquam pars materialis ad compositionem constitutum substantiale, & in quo immediatè recipit formas substantiales, quæ præstare non potest accidens. Neque hæc potentia remota materiæ ad aliquas formas perit aliquando, etsi pereat potentia ejusdem proxima v. g. ad formas semel corruptas. Neque tot sunt hæc potentia passiva materiæ, quot sunt distincti & inadæquati in particulari actus, seu quot sunt formæ; sed tot, quot sunt actus adæquati, qui unus tantum est, à quo potentia hæc materiæ specificatur, nimirum forma naturalis in

in genere, sive tota collectio formarum. Neque his obstat, quod potentia activa physica quandoque sit accidens, & causa efficiens medio, vel simul concurrente accidente causet, cum potentia activa non faciat unum per se, seu compositum substantiale cum suo effectu, quale debet facere potentia passiva materiae cum suo actu primario; propter quam eandem rationem falsum est, quod forma substantialis recipi debeat in isto subjecto, in quo immediate recipiuntur dispositiones ad illam, quod est quantitas. Et quidem est de conceptu formali essentiali primo materiae, esse potentiam receptivam formarum substantialium, per hunc enim conceptum primo distinguitur ab omni alio. Neque prius est, materiam esse partem determinabilem compositi; in hoc ipso enim conceptu relucet, esse potentiam passivam, cum determinari nequeat, nisi recipiendo determinativum. Neque, ubi potentia identificatur rei, prius natura est esse, quam operari, aut pati posse. E contra, esse potentiam receptivam formarum accidentalium, est quidem de conceptu essentiali physico; quia sublatâ potentia recipiendi formas accidentales, non

minùs periret materia, quàm sublatâ potentia recipiendi formas substantiales; non est tamen de conceptu primo metaphysico materiae, sed ejus veluti proprietas metaphysica.

VIII. Ratio hujus potentiae passivæ seu subjecti, pro ut communis est subjecto informationis tantùm, & sustentationis simul, bene statuitur in eo, quòd quid sit indifferens ad aliud, antecedit illud, adeoq; ab eo sit perfectibile (cum enim natura ab imperfectioribus ad perfectiora, maximè in productione cõpositi, progrediatur, eo ipso, quòd materia præsupponatur ad formam, magisq; distet a composito, quàm forma, cùm nequeat transire ad compositum, nisi priùs habeat formam, cõsetur se habere ut perfectibile ad formam) perinde autem est, si hæc indifferencia & antecedencia sit realis, temporis (qualis est materiae respectu formarum materialium primâ exceptâ) siue sit naturæ, siue secundùm nostrum concipiendi modum, quo intelligitur semper forma superveniendo materiae illam perficere, & qualiter nunquam materia intelligitur perficere formam, etiam hanc quoq; compleat; imò etiam si crearetur post formam jam existentem, nam & in hoc